

ни стопани, които имали срѣдства да посещаватъ манастири „Св. Иванъ Рилски“, Света гора, Божи гробъ (Иерусалимъ). Чорбаджии-хаджии се почитаха отъ народа. За да спечелятъ тая почитъ, хаджиитъ съ дарения, съ помощи на църкви, метохъ, чешми и други общи услуги залѣгаха да се отплащатъ на населението.

Ниви. — Орнитъ ниви въ Пчелище се падатъ на южната и източната страна отъ селото, между Присовското землище, Мариинското, Кжпиновското и Церовското. Тѣ сж пръснати по мѣстности: Шабарка, Бабино Навуйчино, Липова кория, Боговецъ, Османчина кория, Хаджиевата кория, Моравата, Мемисчино, Арабскитъ, Бъзовото, Калето, Влашко село, Могилкитъ, Бараково, Ралъ манастиръ, Бѣли пжтъ, Перпериево. Въ това пространство има доста плодородни равнини, които даватъ добро жито, за да се задоволяватъ нуждитъ и да се изважда за пазаръ.

Гори. — Вторъ поминѣкъ се добивалъ отъ обширната гора, която се пада срѣдно по 23 декара на стопанство. Въ гората се сѣкатъ дървета за градиво, за топливо и за други нужди. Доходитъ отъ дървения материалъ били твърде важно перо въ домашния бюджетъ. Въ по-раншнитъ години гората въ землището на Пчелище била безъ граници. Турцитъ разрешавали да сѣче, кой гдето иска. Тѣ се радвали, когато раята опожарявала гората, за да я обърне въ ниви. Въ много случаи голѣмитъ джбрави принадлежали на всички.

Лозарство. — Въ Пчелище то е третиятъ поминѣкъ на народа. Лозята заематъ южния склонъ и политъ на бърдото Страната. Макаръ мѣстността на много мѣста да е стрѣмна, тя има добра почва за лозя. Гроздето узрѣва добре и се слави както за трапеза, тъй и за вино. Гроздоберѣтъ въ Пчелище е билъ винаги тържественъ празникъ, както и въ другитъ села. Износѣтъ на грозде, вино, ракия, трегия е билъ винаги почти хубаво перо.

Скотовѣдството. — То сжщо е добѣръ поминѣкъ. Меритъ възлизатъ на 2600 декара и всички гористи мѣсти въ полето и на Балкана. Вълна, сирене, пастърма, кожи и др. се добиватъ въ изобилие. Като добри търговци на добитѣкъ и месари сж се славили *Пенчо Бакаловъ*, *Дончо Сантрачевъ* и др. Едриятъ добитѣкъ: биволи, говеда и коне — напълно задоволявалъ нуждитъ отъ впрегатна и превозна сила.

Пчеларство. — Не по-малка добивка за стопанството било и отглеждането на пчели. Най-важнитъ пасища за пчелитъ — липовата гора, лозята, овощнитъ дръвчета, цвѣтнитъ растения, маточина, ливади и т. н. — се намирали въ ржцетъ на турцитъ, обаче и въ българскитъ ржце имало